

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **MSC Mediterranean Shipping Company SA**, Avenue Eugene-Pittard 40, CII-1206 Geneva, Switzerland, Federální IČ CH-660-1408004-5, zastoupen AUDITOR, spol. s r.o., se sídlem Praha 1, Haštalská 6, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2011 č. j.: 10281/11-1300-104880,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o přiznání nároku na vrácení daně z přidané hodnoty ze dne 15.12.2010 č. j. 388727/10/001534108225, ve věci žádosti o vrácení daně osobě registrované ve třetí zemi evidované pod č. j. 190309/10 ze dne 28. 5. 2010 vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“).

V souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), kdy žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, se soud zabýval otázkou pasivní věcné legitimace žalovaného. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu. S účinností od 1.1.2013 byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky zrušena dosavadní Finanční ředitelství a jejich právním nástupcem se ve smyslu § 7 písm. a) zákona č. 456/2001 Sb., ve spojení s § 69 s.ř.s. stalo Odvolací finanční ředitelství, se sídlem v Brně, s nímž soud nadále v řízení pokračoval na místě původního žalovaného.

Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku podstatných vad řízení a pro rozpor s právními předpisy.

Následně zrekapituloval skutkový stav tak, že dne 26.2.2010 požádal dle § 83 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění rozhodném (dále jen „ZDPH“) o vrácení daně z přidané hodnoty ve výši 3 453 519,- Kč. Dne 27.5.2010 podal opravnou žádost, v níž zvýšil požadavek na 3 479 384,- Kč. Správce daně dne 1.7.2010 (výzva č. 219474/10/001534108225) vyzval žalobce k odstranění pochybností a také k vyjmutí dokladů uvedených pod pořadovým číslem 1 až 12 z uplatněného nároku. Žalobce výzvě vyhověl a sdělil, že nepožaduje vrácení daně dle vyjmutých dokladů, neboť se řídil poučením ve výzvě. Správce daně ve výzvě nesprávně uvedl odkaz na § 83 ZDPH a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění rozhodném (dále jen „ZSDP“). Výsledek vytykácího řízení nebyl se žalobcem projednán a dne 15.12.2010 správce daně vydal rozhodnutí, v němž žalobci přiznal nárok na vrácení daně z přidané hodnoty ve výši 2 633 295,- Kč. Rozhodnutí odůvodnil tak, že z původně uplatněného nároku odečetl daň za daňové doklady původně uplatněné pod pořadovými čísly 1 až 12. Žalobce podal proti rozhodnutí správce daně odvolání, v němž požadoval vrácení daně i z dokladů uvedených pod pořadovými čísly 1 až 12 ve výši 846 089,- Kč. Na to žalovaný reagoval tak, že dne 19.7.2011 vydal další výzvu, kterou mu umožnil vyjádřit se ve věci. Žalobce se vyjádřil podáním ze dne 3.8.2011. Žalovaný však žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl.

Namítal, že se správce daně dopustil procesních vad, neboť v řízení neproběhlo řádné vytykácí řízení dle § 43 ZSDP a žalovaný se ani řádně s touto odvolací námitkou nevypořádal. Zdůraznil, že ve výzvě ze dne 1.7.2010 byl správcem daně vyzván jak k odstranění vzniklých pochybností, tak k vyjmutí dokladů pod pořadovými čísly 1 až 12 z uplatněného nároku. Poučení ve výzvě bylo formulováno tak, že nevyjme-li tyto doklady ze své žádosti, správce daně mu daň nevrátí. Odvolání nebylo proti výzvě přípustné. Takto formulovaný požadavek na vyjmutí dokladů mu neumožnil, aby se vyjádřil.

Nesouhlasil s právním posouzením věci žalovaným. Poukázal na právní úpravu vrácení daně osobám povinným k dani neusazeným na území Společenství obsaženou v ZDPH. Zdůraznil, že žalovaný nesprávně považuje za daň vztahující se k předešlým kalendářním rokům daň, která vznikla v těchto letech, resp. daň ze zdanitelného plnění, jehož uskutečnění v těchto letech nastalo. Ustanovení § 83 odst. 7 (v rozhodné době odst. 8) ZDPH naopak stanoví, že žádost nesmí obsahovat vrácení daně, které se vztahuje k předcházejícím kalendářním rokům. Tento názor podporuje skutečnost, že pokud by zákonodárce rozuměl vztahem k předešlým kalendářním rokům datum uskutečnění zdanitelného plnění, nezvolil by jisté termín „vrácení daně, které se vztahuje k předešlým kalendářním rokům“, ale zvolil by logicky termín „vrácení daně, která se vztahuje k předešlým kalendářním rokům“. Žalobce dovodil, že nejde o daň, která se vztahuje k předešlým kalendářním rokům, ale o vrácení daně, která se vztahuje k předešlým kalendářním rokům. Poukázal na § 83 odst. 5 ZDPH, dle kterého musí zahraniční osoba žádost o vrácení daně doložit daňovými doklady, které byly vystaveny plátcem daně. Proto zahraniční osoba nemůže požádat o vrácení daně ihned po uskutečnění zdanitelného plnění ve smyslu ZDPH, ale až po obdržení daňového dokladu, což v obchodním styku bývá většinou až po uskutečnění zdanitelného plnění. Zahraniční osobě tak vzniká nárok na vrácení daně až po předložení daňového dokladu vystaveného plátcem daně. Žalobce tak dovodil, že vrácení daně je jednoznačně spojeno s kalendářním rokem, ve kterém došlo k vydání daňového dokladu a nikoli s kalendářním rokem, ve kterém bylo uskutečněno zdanitelné plnění. Poukázal také na § 82 ZDPH a směrnici Rady EU 2008/9/ES ze dne 12.2.2008. Citované ustanovení se vztahovalo na vrácení daně osobám registrovaným

k dani v jiných členských státech a obsahovalo stejný text v odstavci 6, jako byl v § 83 odst. 8 (nyní 7) ZDPH. Text zněl: „Žádost nesmí obsahovat vrácení daně, které se vztahuje k předcházejícím kalendářním rokům.“ Výše uvedená směrnice stanoví prováděcí pravidla pro vrácení daně z přidané hodnoty osobám povinným k dani neusazeným v členském státě. Z článku 14 odst. 1 písm. a) směrnice vyplývá, že období pro vrácení daně je obdobím, v němž bylo fakturováno. Zdůraznil, že pokud by § 83 odst. 7 ZDPH umožňoval dvojí výklad, pak je nutné postupovat v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch subjektu, a proto měl žalovaný rozhodnout ve prospěch žalobkyně.

Závěrem žalobce shrnul, že správce daně pochybil, když žalobce vyzval k vyjmutí dokladů pod čísly 1 až 12 z jeho žádosti o vrácení daně. Další pochybení spatřoval v tom, že mu nebylo umožněno, aby se k výsledku vytykáciho řízení vyjádřil a výsledek vytykáciho řízení s ním nebyl projednán. Poslední nesprávnost spatřoval v tom, že mu nebyl přiznán nárok na vrácení DPH ve výši 846 089,- Kč. Veškerá tato závažná pochybení měla vliv na zákonnost správními orgány vydaných rozhodnutí.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl, obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Popsal předmět sporu tak, že žalobce, jakožto zahraniční osoba registrovaná ve třetí zemi, požádal o vrácení daně dle § 83 ZDPH za období kalendářního roku 2009 v celkové částce 3 479 384,- Kč. Správní orgány však žalobcův nárok na vrácení daně z položek za služby uskutečněné v roce 2008, fakturované doklady vydanými v lednu 2009 neuznaly, neboť jejich uplatnění vyhodnotily jako porušení § 83 odst. 7 ZDPH.

Potvrdil, že výzva ze dne 1.7.2010 obsahovala nesprávnou instrukci k vynětí položek pod pořadovými čísly 1 až 12 ze žádosti. Zdůraznil, že žalobce bez námitek správci daně sdělil, že u dokladů uvedených pod poř. č. 1 až 12 nepožaduje vrácení daně. Správce daně tak měl za to, že rozhoduje v souladu s názorem žalobce a uznal nárok na vrácení daně ponížený o částku 846 089,- Kč a bez projednání výsledku řízení.

Poukázal na následné odvolací řízení, v němž ve výzvě č.j. 9032/11-1300-104880 odůvodnil nemožnost zahrnout položky z dokladů pod č. 1 až 12 do žádosti o vrácení daně za rok 2009 a zároveň žalobce vyzval k vyjádření a navržení důkazů ve věci. Zdůraznil, že žalobce ve své písemné odpovědi uvedl svůj právní výklad § 83 odst. 7 ZDPH, ale žádné důkazní prostředky nepředložil.

Konstatoval, že důvod pro neuznání žalobcova nároku tkví v právním posouzení § 83 odst. 7 věta čtvrtá ZDPH. Proto posoudil žalobcem vytykaná pochybení spočívající v neprojednání výsledků řízení či nemožnosti navrhnout důkazy v dané věci jako bezpředmětná. Nesouhlasil s žalobcem učiněným výkladem § 83 odst. 7 ZDPH, neboť žalobcův jazykový výklad spojky, které/která z nějž dovozuje, že předmětem úpravy není „daň“, nýbrž „vrácení“ není správný. Uvedl, že vrácení daně osobám registrovaným k dani v jiných členských státech upravuje § 82 ZDPH (ve znění účinném pro rok 2009) a v § 82a a § 82b ZDPH (ve znění účinném pro rok 2010). Vrácení daně zahraničním osobám povinným k dani upravuje § 83 odst. 8 ZDPH (ve znění účinném pro rok 2009) a v § 83 odst. 7 ZDPH (ve znění účinném pro rok 2010). Směrnice Rady 2008/9/ES z 12.2.2008 (též „Devátá směrnice“) se zabývá vrácením daně osobám registrovaným k dani v jiných členských státech. Tzv. Třináctá směrnice Rady ze dne 17.11.1986 upravuje vrácení daně osobám povinným k dani neusazeným na území EU. Poukázal na § 87 odst. 7 ZDPH, kde je jednoznačně uvedeno, že žádost nesmí obsahovat vrácení daně, které se vztahuje k předchozím kalendářním rokům. Rozhodným datem je tak datum uskutečnění zdanitelného plnění a nikoli údaj o datu vystavení faktury. Žalovaným zastávaný výklad není v rozporu s žalobcovou

námitkou, že zahraniční osoba může požádat o vrácení daně až po obdržení daňového dokladu, neboť žádost o vrácení daně za příslušný kalendářní rok lze podat nejpozději do 30. 6. následujícího kalendářního roku (§ 83 odst. 7 poslední věta ZDPH). Jde o termín, kdy žadatel nepochybně má v držení daňové doklady, týkající se plnění uskutečněných v předchozím kalendářním roce [§ 26 odst. 1 písm. a) ZDPH]. Odmítl žalobcem učiněný jazykový výklad dotčeného ustanovení, neboť nedává smysl. Za nepřipadný má i odkaz na článek 14 odst. 1 písm. a) tzv. Deváté směrnice, neboť tento předpis upravuje postup při vrácení daně osobám registrovaným k dani v jiném členském státě, což žalobce není. Naopak žalovaný poukázal na článek 171 odst. 2 Směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, který stanoví, že osobám povinným k dani neusazeným na území Společenství se daň vrací v souladu s prováděcími pravidly stanovenými Směrnicí 86/560/EHS. Podle článku 3 Třinácté směrnice Rady upravující vrácení DPH osobám povinným k dani neusazeným na území Společenství členské státy stanoví podmínky pro podávání žádostí, včetně období, na které se má žádost vztahovat a podrobností pro vrácení daně, včetně lhůt. Příslušná vnitrostátní právní úprava je obsažena v § 83 ZDPH. Zdůraznil, že jak systém vrácení daně osobám registrovaným k dani v jiných členských státech (§ 82a, § 82b ZDPH), tak systém vrácení daně zahraničním osobám, povinným k dani (§ 83 ZDPH), má každý svou samostatnou právní úpravu, proto mezi nimi nelze dovozovat analogii.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu, jako nedůvodnou zamítl.

V replice žalobce zdůraznil, že v dané věci je rozhodující text § 83 odst. 3 poslední věta DPH, dle níž může příslušná zahraniční osoba uplatnit svůj nárok na vrácení daně u zboží a služeb za obdobných podmínek, za kterých může být plátcem uplatněn nárok na odpočet daně. Zopakoval, že plátce daně je oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně až když má k dispozici příslušný daňový doklad. Proto i vymezení kalendářního roku pro účely vrácení daně zahraničním osobám povinným k dani dle § 83 odst. 8, resp. odst. 7 DPH, musí v souladu s poslední větou ustanovení § 83 odst. 3 DPH zahrnovat veškeré nároky zahraniční osoby povinné k dani plynoucí z daňových dokladů, které zahraniční osoba v tomto kalendářním roce obdržela. Avšak bez ohledu na okamžik uskutečnění plnění u zboží a služeb, z nichž je nárok na vrácení zahraniční osoby povinné k dani odvozován, nýbrž až okamžikem obdržení daňového dokladu dojde k obdobnému naplnění zákonných podmínek, za nichž může být plátcem daně uplatněn nárok na odpočet daně.

Odmítl výtku žalovaného ohledně své procesní pasivity ve správním řízení. Uvedl, že se u něj jednalo o vynucený souhlas s ponížením nárokované části vrácení daně tak, aby mu bylo alespoň něco vráceno.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání, postupem podle § 51 odst. 1 s.r.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při právním posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 83 odst. 7 ZDPH ve znění účinném do 31.12.2010 období pro uplatnění vrácení daně musí zahrnovat nejméně tři po sobě jdoucí kalendářní měsíce v kalendářním roce, ale ne více než jeden rok. Období pro uplatnění vrácení daně může být kratší než tři

měsíce pouze v případě, že se jedná o zbývajících období kalendářního roku. Žádost o vrácení daně za zbytkové období kalendářního roku může obsahovat také nákupy zboží nebo služeb, případně dovozy zboží, které nebyly zahrnuty v předcházejících žádostech, ale týkají se příslušného kalendářního roku. Žádost nesmí obsahovat vrácení daně, které se vztahuje k předcházejícím kalendářním rokům. Žádost o vrácení daně za příslušný kalendářní rok lze podat nejpozději do 30. června následujícího roku, jinak nárok zaniká.

Soud o věci uvážil takto:

Podstatou sporu je posouzení zda žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné právní posouzení ustanovení § 83 odst. 7 ZDPH.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobce dne 26.2.2010 podal žádost o vrácení daně zahraniční osobě registrované ve třetí zemi dle § 83 ZDPH, a to za období kalendářního roku 2009 v celkové částce 3 453 519,- Kč. Dne 28.5.2010 žalobce správci daně doručil novou žádost, v níž opravil výpočet nároku na vrácení daně za téže období na částku 3 479 384,- Kč. Správce daně měl pochybnosti o oprávněnosti zahrnutí položek na dokladech č. 99587518, 99587517, 91189510, 91785980, 91584259, 11182304, 99587837, 99587839, 99587836, 99587838, 99683386 a 99683387 vystavené jménem METRANS, AG, v celkové výši 846 088,28 Kč. Doklady byly zaevidovány pod pořadovými čísly 1 až 12. Správce daně zjistil, že v nich uvedené datum uskutečnění zdanitelného plnění bylo v roce 2008. Proto žalobce mj. vyzval, aby tyto faktury ze žádosti o vrácení daně vyňal. Žalobce v písemné odpovědi uvedl, že u dokladů uvedených pod pořadovými čísly 1 až 12 nepožaduje vrácení daně. Správce daně vydal rozhodnutí, jímž žalobci vrátil pouze částku 2 633 295,- Kč.

Žalobce podal odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako v podané žalobě (odvolání ze dne 17.1.2011 v doplněném znění ze dne 4.5.2011). Žalovaný dne 19.7.2011 zaslal žalobci výzvu, v níž jej seznámil s hodnocením důkazních prostředků obsažených ve spisovém materiálu a taktéž se vyjádřil k některým jeho námitkám. Žalobce odpověděl podáním ze dne 3.8.2011 v němž nesouhlasil s právním posouzením § 83 ZDPH správními orgány.

Dne 31.8.2011 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí. V odůvodnění připustil, že prvotní výzva správce daně ze dne 7.12.2010 nebyla správně formulována, proto žalovaný vyjádření žalobce, že nepožaduje vrácení daně za doklady uvedené pod pořadovými čísly 1 až 12 nehodnotil jako souhlas s nepřiznáním daně. Uvedl, že žalobcem dodané listinné důkazní materiály posoudil jako věrohodné prostředky, které formálně potvrzují náležitosti uvedené žalobcem. Zdůraznil, že důvodem nepřiznání nároku na vrácení daně v požadované výši byly zjištěné informace o datu uskutečnění zdanitelného plnění v roce 2008. Konstatoval, že žalobce byl výzvou ze dne 19.7.2011 seznámen se všemi úkony, které správce daně v rámci vlastního šetření provedl a taktéž s jejich hodnocením. Dožádáním nebyly získány žádné důkazní prostředky ani informace, které by měly za následek neuznání žalobcova požadavku na vrácení daně. Odmítl výtku žalobce spočívající v nesprávném právním posouzení ustanovení § 83 odst. 7 ZDPH. Upozornil žalobce, že použil termín nárok na odpočet daně, což je odlišným institutem s vlastní právní úpravou. Zdůraznil, že žalobce se označil za zahraniční osobu povinnou k dani, která žádá o vrácení daně podle pravidel dle § 83 ZDPH. Uvedl, že v daném případě se uplatní omezení obsažené v § 83 odst. 7 ZDPH, podle něhož žádost nesmí obsahovat vrácení daně, které se vztahuje k předchozím kalendářním rokům. Rozhodným datem tak je datum uskutečnění příslušného zdanitelného plnění, které bylo daní, o jejichž vrácení je žádáno, zatíženo. Tento názor je podpořen tím, že datum uskutečnění

zdanitelného plnění je, na rozdíl od údaje u data vystavení faktury, zásadním údajem rozhodným pro uplatňování DPH ve všech souvislostech. Proto daní, vztahující se k předešlým kalendářním rokům, se rozumí daň, která vznikla v těchto letech, resp. daň ze zdanitelného plnění, jehož uskutečnění v těchto letech nastalo. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že po 1.4.2011 je uplatnění nároku na odpočet daně možné v období, kdy má příjemce doklad. Uvedl, že v tomto řízení není posuzován nárok na odpočet daně a rozhodnou zákonnou úpravou je příslušné znění ZDPH účinné v roce 2010. Poukázal na § 72 odst. 3 ZDPH, dle kterého nárok na odpočet vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost tuto daň přiznat, což je datum uskutečnění zdanitelného plnění a od tohoto data se odvíjí lhůta pro vrácení nároku na odpočet. Dovedl tak, že od tohoto data se odvíjí i lhůta pro uplatnění nároku na vrácení daně. Nesouhlasil s odkazem na směrnici Rady 2008/9/ES ze dne 12.2.2008, neboť upravuje postup při vrácení daně dle § 82 ZDPH. Poukázal na článek 171 Směrnice Rady 2000/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, upravující vrácení DPH osobám povinným k dani neusazeným na území Společenství tak, že členské státy si mají stanovit podmínky pro podávání žádostí, včetně období, na které se má žádost vztahovat a podrobností pro vrácení daně, včetně lhůt. Proto § 83 ZDPH upravuje pravidla pro vrácení daně zahraničním osobám povinným k dani. Závěrem uzavřel, že žalobce, jakožto zahraniční osoba povinná k dani v roce 2010 nárokoval vrácení daně za rok 2009, na základě faktur vystavených v lednu 2009, za služby, které se uskutečnily v roce 2008, proto dospěl k názoru, že tento nárok by byl v rozporu s ustanovením § 83 odst. 7 ZDPH.

Soud vyhodnotil žalobní námitky jako nedůvodné.

Předně žalobce namítal nesprávné právní posouzení § 83 odst. 7 věta čtvrtá ZDPH. Ustanovení § 83 odst. 7 věta čtvrtá a pátá ZDPH jednoznačně stanoví, že žádost o vrácení daně nesmí obsahovat vrácení daně, které se vztahuje k předcházejícím kalendářním rokům. Žádost o vrácení daně za příslušný kalendářní rok lze podat nejpozději do 30. června následujícího roku, jinak nárok zaniká. Rozhodným datem tak je datum uskutečnění příslušného zdanitelného plnění, které bylo daní, o jejichž vrácení je žádáno, zatíženo. Nikoli datum, kdy byly vydány příslušné doklady (faktury). Soud se ztotožňuje s právním posouzením žalovaného, že datum uskutečnění zdanitelného plnění je, na rozdíl od údaje u data vystavení faktury, zásadním údajem rozhodným pro uplatňování DPH ve všech souvislostech. A proto daní, vztahující se k předešlým kalendářním rokům, se rozumí daň, která vznikla v těchto letech, resp. daň ze zdanitelného plnění, jehož uskutečnění v těchto letech nastalo. Je pravdou, že ustanovení § 83 odst. 5 písm. b) ZDPH stanoví jako jednu z obligatorních náležitostí žádosti doložení daňových dokladů, které byly vystaveny plátcem. Avšak ustanovení § 83 odst. 7 věta pátá ZDPH stanoví prekluzivní lhůtu pro uplatnění žádosti o vrácení daně (s veškerými náležitostmi § 83 odst. 5 ZDPH) za příslušný kalendářní rok nejpozději do 30. června následujícího kalendářního roku. Žalobce tak byl oprávněn žádat o vrácení daně za služby, které byly uskutečněny již v roce 2008, avšak vyfakturovány až v lednu roku 2009 a uplatněné doklady pod pořadovými čísly 1 až 12 v zákonné lhůtě do 30.6.2009.

Žalobcův jazykový výklad spojky, které/která v § 83 odst. 7 ZDPH je dle názoru soudu vytržený z kontextu celého ustanovení a ryze účelový.

Rovněž tak žalobcův poukaz na směrnici Rady 2008/9/ES ze dne 12.2.2008 má soud za nepřipadný, neboť tato upravuje postup při vrácení daně osobám registrovaným k dani v jiném členském státě. Přičemž žalobce se sám označil za zahraniční osobu povinnou k dani a požádal o vrácení daně podle pravidel dle § 83 ZDPH.

Soud shrnuje, že v tomto případě žalobce požadoval vrátit daň za období kalendářního roku 2009 ve výši 3 479 384,-Kč. Oprávněnost svého nároku prokazoval mimo jiné i doklady pod pořadovými čísly 1 až 12. Těmito však byly uplatněny položky za služby ve výši 846 089,- Kč, které byly uskutečněny již v roce 2008, avšak vyfakturovány až v lednu roku 2009. Dle názoru soudu tak správní orgány postupovaly správně, když vyšly ze skutečnosti, že nárok na vrácení daně za období kalendářního roku 2009 v případě položek pod pořadovými čísly 1 až 12 není dán, neboť datum uskutečnění zdanitelného plnění byl v roce 2008, čímž nárok žalobce na vrácení daně z těchto položek zanikl.

Soud nevešel ani na námitku spočívající v závažných procesních vadách správního řízení v dané věci. Je pravdou, že prvotní výzva správce daně ze dne 1.7.2010 nebyla po obsahové ani po procesní stránce řádná. A žalobce veden nesprávným pokynem správce daně reagoval tak, že se vzdal vrácení daně za doklady uvedené pod pořadovými čísly 1 až 12. Správce daně tento projev žalobce posoudil jako souhlas se svým právním názorem na neoprávněnost žalobcova požadavku na vrácení daně z dokladů pod poř. č. 1 až 12 a bez dalšího ve věci vydal rozhodnutí. V odvolacím řízení žalovaný sám připustil nesprávnost výzvy ze dne 1.7.2010, proto konstatoval, že vyjádření žalobce na výzvu nelze posoudit jako souhlas s nepřiznáním části daně. A žalobci adresoval novou výzvu ze dne 19.7.2011, která již obsahovala výzvu k předložení a navržení důkazních prostředků, popis dosavadního průběhu řízení, předmětu sporu, specifikovala jaké konkrétní položky na dokladech pod pořadovými čísly 1 až 12 má žalovaný za sporné. Žalobce na výzvu reagoval písemným podáním ze dne 3.8.2011, v němž se vyjádřil pouze k právnímu posouzení věci. Soud zdůrazňuje, že mezi účastníky řízení nebyl sporným skutkový stav zjištěný již správcem daně, sporným bylo pouze právní posouzení ustanovení § 83 odst. 7 ZDPH. Dle náhledu soudu tak došlo výše uvedeným postupem žalovaného v rámci odvolacího řízení, ke zhojení vad způsobených správcem daně. Průběh důkazního řízení nebyl v dané věci natolik zásadním, že by pochybení správce daně ve správním řízení bylo natolik závažné, že by mělo za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud považuje za lichou i námitku nevypořádání se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s odvolací námitkou spočívající ve vadném vytýkacím řízení. Žalovaný se s touto námitkou řádně vypořádal v části „Hodnocení důkazních prostředků“ (druhý odstavec) a v části „K jednotlivým bodům odvolání“ (odstavec první) odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, když připustil, že výzva ze dne 1.7.2010 nebyla řádně formulována, a proto žalovaný následnou reakci žalobce neposoudil jako souhlasné prohlášení. Taktéž se žalovaný vypořádal s námitkou řádného neprojednání výsledku vytýkacího řízení, a to v části „K jednotlivým bodům odvolání“ (odstavec druhý) odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž uvedl, že dodatečně žalobce byl na základě výzvy ze dne 19.7.2011 seznámen se všemi úkony správce daně i s jejich hodnocením.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo dle názoru soudu vydáno v souladu se zákonem, proto soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s, neboť žalobce ve věci samé úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního orgánu nevznikly. Z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 29. května 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.